

zottak vádak különféle politikai-ideológiai, történelmi-morális és jogi elvek alapján.

A háború utáni emlékirataiban Eichmann úgy érvel, hogy ő és Kasztner „idealisták” voltak, akik bár eltérő és ellentétes célokat követtek, mégis gentlemen’s agreementet kötöttek. E szerint Kasztner állítólag felajánlotta, hogy hallgatni fog, és „segít visszatartani a zsidókat attól, hogy ellenálljanak a deportálásnak, sőt segít rendet tartani a gyűjtőtáborokban”, cserében azért a lehetőségért, hogy megmentsen 15 000–20 000 „biológiaiilag értékes” zsidót. Eichmann számára ez jó üzlet volt, mert bevallottan nem törődött kis zsidó csoportok megmenekülésével.¹¹³ Fő gondja, tekintettel a rendelkezésére álló korlátozott erőkre, a csaknem 800 000 magyar zsidó zökkenőmentes, hatékony és rendezett deportálása volt egy újabb varsói felkelés kockázatának felkeltése nélkül.

Ugyanerre a következtetésre jutott több anticionista vagy Mapai-ellenes cionista személyiség, köztük Vrba és Ben Hecht. Szerintük Kasztner és munkatársai quislingek voltak, akik eladták a magyar zsidóságot, hogy mentsek magukat, a barátaikat és néhány gazdag zsidót. Elutasítják néhány történész, többek között a jeruzsálemi Héber Egyetem professzorának, J. L. Talmonnak a véleményét, hogy amikor a Zsidó Tanácshoz csatlakozott személyek „rádőbbentek a nácik igazi céljaira, már csak tehetetlen és béna tűszok voltak”¹¹⁴. Vrba szerint a Kasztnerhoz hasonló férfiak egyáltalán nem voltak „tehetetlenek. Sőt ügyes diplomaták voltak, akik tudták, mennyit ér a hallgatásuk.”¹¹⁵ Hecht, aki saját „revizionista” csatabárdját köszörülte a hivatalos cionista vezetőség ellen, kiterjesztette vádaskodását gyakorlatilag mindenkire, aki kapcsolatban állt a Mapaival vagy a Jewish Agencyvel.¹¹⁶

A kommunista történészek és propagandisták – különösen a Szovjetunióban – szintén elítélték a zsidó vezetők hallgatását. Miután 1948 szeptemberében a szovjet tömbben a zsidóellenes kampányt beindították (a „cionizmus és kozmopolitizmus” elleni kampány címén), a szovjet propagandavonal a cionizmus és a nácizmus azonosítását írta elő. A kampány keretében, mely még ádázabb lett a hatnapos háború után, Kasztner tevékenységét úgy állították be, hogy szoros összhangban állt az ártatlan emberek millióinak elpusztítására törekvő Gestapóéval.¹¹⁷

Jogi téren Kasztnerrel messze a leginkább elítélő következtetésre Benjamin Halevi bíró jutott a jeruzsálemi Kerületi Bíróságon 1955-ben. Úgy ítélte meg, hogy Kasztner „eladta lelkét az ördögnek”, mikor együttműködött a nácikkal a magyar zsidók kárára, azért a lehetőségért, hogy megmentsen néhány ezer „prominens” zsidót. 1958 januárjában az Izraeli Legfelsőbb Bíróság megsemmisítette Halevi döntését. Moshe Silberg